

Den skjulte historien om vers førti – nummer tjuesju

Esekiel nummer åtte

Jeff Pippenger

2026-08-17

Det er «tretten» henvisninger til datoer i Esekiels bok; seks gjelder Jerusalem, seks gjelder Egypt og én Tyrus. Alle henvisningene er satt inn i en sammenheng av opprør, som tallet «tretten» symboliserer. Året etter at Esekiels hustru døde av slag, noe som markerte begynnelsen på den tredje beleiringen, fikk Esekiel befaling om å tale mot Egypt og kunngjøre at landet skulle ligge øde i førti år.

Og jeg vil gjøre landet Egypt øde midt iblant de land som er øde, og dets byer skal ligge øde i førti år blant de byer som er lagt i ruiner; og jeg vil spre egypterne blant folkene og strø dem ut over landene. Men så sier Herren Gud: Ved enden av førti år vil jeg samle egypterne fra de folk som de ble spredt blant. Og jeg vil vende Egypts fangenskap og la dem vende tilbake til landet Patros, til deres bosteds land; og der skal de være et ringe rike. Esekiel 29:12–14.

Beleiringen begynte i 588 f.Kr., og ett år senere, i 587 f.Kr., fikk Esekiel befaling om å tale. I vers «syttten», 571 f.Kr., angis det at Egypt skal gis til Babylon som vederlag for utførte tjenester. Bibelkronologer foreslår 567 f.Kr. til 527 f.Kr. som den førtiårsperioden som identifiseres i versene, og fra det innledende domsbudskapet som ble forkynt i 587 f.Kr. til kunngjøringen i vers sytten i 571 f.Kr. om at Herren hadde gitt Egypt i Nebukadnesars hånd, finner vi en «sytttenårsperiode».

Nebukadnesars hær førte et langvarig og vanskelig felttog mot Tyrus (beleiringen varte omkring 13 år, omtrent 586–573 f.Kr.). Soldatene arbeidet ytterst hardt (hvert hode ble gjort skallet, og hver skulder gnagd bar av å bære byrder), men de fikk ingen nevneverdig lønn eller noe bytte fra selve Tyrus. På grunn av dette ulønnsomme arbeidet besluttet Gud å gi Egypt til Nebukadnesar som godtgjørelse («lønn») for det arbeid hans hær utførte mot Tyrus.

Og bli i det samme hus og et og drikk det de byr dere; for arbeideren er sin lønn verd. Gå ikke fra hus til hus. Lukas 10:7.

Nebukadnesar tok derfor først Tyrus, og etter den tretten år lange beleiringen ble Egypt gitt ham. Før han tok Tyrus, tok han Jerusalem i 586 f.Kr.; deretter gjennomførte han en beleiring av Tyrus som varte i tretten år, og deretter Egypt. Jerusalem ble inntatt i 586 f.Kr., og beleiringen av Tyrus begynte i 586 f.Kr. og varte til 573 f.Kr. Tallet tretten er forbundet med De forente stater.

Søster White opplyser oss om at Jerusalem i Esekiels bok representerer den laodikeiske syvendedagsadventistkirken, og at Nebukadnesar, kongen i nord, representerer den pavelige makt i de siste dager. I den historiske illustrasjonen i kapittel tjue ni er ditt folks røvere i endetiden, som representerer det pavelige Roma, den som inntar tre makter i kapitlet. Først tar han Jerusalem,

deretter Tyrus og til slutt Egypt.

Dommen begynner ved Guds hus, og protestantismens horn i De forente stater blir først overvunnet forut for søndagsloven. Hornet for frafallen protestantisme i De forente stater omfatter den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke, som representerer det «tidligere» paktsfolket, som blir forbigått slik det gamle Israel ble det i året 34 og protestantene i 1844. Forbigåelsen av disse tidligere paktsfolkene til Gud i 34 og 1844 er begge fremstilt i den profetiske historien i profetien om de to tusen tre hundre år i Daniel 8:14. Dommen begynner med Guds hus, og protestantismens horn blir dømt forut for republikanismens horn.

For tiden er kommet da dommen må begynne med Guds hus; og dersom den først begynner med oss, hva skal enden da bli for dem som ikke lyder Guds evangelium? 1 Peter 4:17.

Den første omtalen av dommen over Egypt finnes i det første verset i kapittel tjue, og den siste dato som Ezeiel nevner i forbindelse med Egypt, står i vers «sytt» i det samme kapitlet. Kapitlet identifiserer det moderne Roma som først overviner protestantismens horn og deretter Tyrus, som representerer republikanismens horn, som blir overvunnet ved den snart kommende søndagsloven. Når Tyrus (De forente stater) blir erobret av Nebukadnesar ved søndagsloven, blir også Egypt gitt i hans hånd. På det tidspunkt blir pavedømmets dødelige sår leget. Ikke bare blir pavedømmets dødelige sår da leget, men Ezeiel underretter oss om at dette finner sted i løpet av senregnets periode.

På den dag vil jeg la hornet skyte frem for Israels hus, og jeg vil gi deg munnens åpning midt iblant dem; og de skal kjenne at jeg er Herren. Ezeiel 29:21.

Jakob og Israel

Jesaja påpeker at Israel skyter knopp, blomstrer og fyller hele jorden med frukt. Det er regnet som frembringer de tre trinnene: knoppskyting, blomstring og fruktbæring, og ifølge Jesaja kommer det sene regnet når den «harde vinden» blir stanset. Videre påpeker han at i tiden med knoppskyting, blomstring og fruktbæring skal Jakobs synd bli rensset bort, og det hebraiske ordet som er oversatt med «renset bort», betyr sonet for.

Med måtehold, når den skyter frem, vil du gå i rette med den; han holder sin harde vind tilbake på østvindens dag. Derfor skal Jakobs misgjerning bli sonet; og dette er hele frukten av at hans synd blir tatt bort: når han gjør alle alterets steiner lik kalksteiner som slås i stykker, skal lundene og billedstøttene ikke bli stående. Jesaja 27:8, 9.

Når de fire vinder (hans sterke vind) av strid holdes tilbake, begynner beseglingen av de hundre og førtifire tusen, og de vise og de ugudelige innen adventismen blir til sist skilt fra hverandre, og alt dette fullbyrdes på «østvindens dag». Beseglingstiden begynte med et drypp ved 11. september og ender med en full utgytelse ved søndagsloven, når jorden da er fylt med frukt. Beseglingstiden er en gradvis renselse og utrenskning i samsvar med Malaki tre. Men i den syttenårige perioden som fremstilles ved begynnelses- og sluttdatoene i Ezeiel tjue, finner erobringen av det sjette riket i Bibelens profeti sted, representert ved Jerusalem, et symbol på protestantismens horn—kirken, og Tyrus, et symbol på hornet eller republikanismen—staten. Like etter avslutningen av den

trettenårige beleiringen av Tyrus finner erobringen av det sjuende riket med ti konger, representert ved Egypt, sted. De tre erobringene av Jerusalem, Tyrus og Egypt skjer når «Israels hus' horn» skyter fram, og det blir gitt en åpning av munnen.

Både presten Esekiel og presten Sakarias' stumhet opphører ved søndagsloven, når både De forente stater og Bileams esel taler. Herren gir Israels hus «munnens åpning» ved søndagsloven. Jakobs synder er da blitt rensset bort, og hans navn blir forandret til Israels hus. Det budskapet de forkynner, er framstilt ved det tredje vitnet om profetisk stumhet, representert ved Daniel, som da får budskapet i Daniels bok kapittel elleve, som også er Habakkuks syn, som da «taler og ikke lyver». Esekiel, Sakarias og Daniel samstemmer med forkynnelsen av den tredje engels høye rop, slik også Jeremia gjør i kapittel femten, hvor det loves ham at han skal være Guds munn dersom han vil vende tilbake etter den første skuffelsen.

Hvorfor er min smerte stadigvarende, og mitt sår ulegelig, så det nekter å leges? Vil du være for meg som en løgner, som vann som svikter? Derfor sier Herren så: Dersom du vender om, vil jeg føre deg tilbake, og du skal stå framfor mitt åsyn; og dersom du skiller det dyrebare ut fra det usle, skal du være som min munn. La dem vende om til deg, men du skal ikke vende om til dem. Jeremia 15:18, 19.

Jesus illustrerer enden med begynnelsen, og ved 9/11 frembrakte overrisslingen knopper, og Jakobs plante begynte å vokse; og til sist, når Jakobs misgjerning blir sonet bort, skal Israels hus tale. Knoppskytingen ved 9/11, som ble tilveiebrakt ved regnet, er et forbilde på en knoppskyting ved slutten av beseglingstiden, når «hornet» på Israels hus skyter knop, nettopp der hornene til frafallen protestantisme og republikanisme blir overvunnet av Nebukadnesar.

På det tidspunkt blir skillet mellom protestantismens falske horn stilt i kontrast til protestantismens sanne horn, slik dette er forbildet ved Arons stav som skjøt knopper, i motsetning til de andre stavene fra Israels stammer. De to datoene i Esekiel kapittel tjue ni identifiserer historien om opphøyelsen av fanen for de hundre og førtifire tusen ved den snart kommende søndagsloven.

Prosessen med å skyte knopp, blomstre og fylle jorden med frukt begynte ved bestenkningen av sildigregnet den 11/9, slik den pinselige tidsalder begynte med at Kristus åndet noen få dråper på sine disipler, noe som ledet frem til pinse, da den fulle utgytelsen fant sted. Knoppskytingen den 11/9 ved begynnelsen av Jakobs utrensning (bedrageren), som er beseglingstiden, foregrep knoppskytingen i Israels hus (overvinneren) ved søndagsloven. Knoppskytingen ved enden markerer et skille mellom det tidligere paktsfolket og de hundre og førtifire tusen, slik ildsutgytelsen på Karmel-fjellet gjorde et skille mellom profeten Elia og Ba'als profeter. Skillet fremstilles ved en klasse som profetisk sett blir til skamme for et forfalsket fred-og-sikkerhet-budskap, og den andre klassen er profetisk sett gledesfylt, og de skal aldri bli til skamme.

De seks dadlene i Egypt

Esekiel angir fire andre datoer knyttet til Egypt, og to av disse datoene markerer det ellefte året, mens de to andre datoene markerer det tolvte året av fangenskapet.

Beleiringen i det ellefte året

Og det skjedde i det ellefte året, i den første måneden, på den sjuende dagen i måneden, at Herrens ord kom til meg og sa: Menneskesønn, jeg har brukket armen på farao, kongen av Egypt; og se, den skal ikke forbindes for å leges, ikke bandasjeres for å bindes opp, så den blir sterk nok til å holde sverdet. Esekiel 30:20, 21.

Og det skjedde i det ellefte år, i den tredje måned, på den første dag i måneden, at Herrens ord kom til meg og sa: Menneskesønn, tal til Farao, kongen i Egypt, og til hans mengde: Hvem er du lik i din storhet? Esekiel 31:1, 2.

I det ellefte året av fangenskapet blir Egypt og faraos armer brukket, og Babylons armer blir styrket i kapittel tretti. I det ellefte året i kapittel trettien blir Egypts fall og dets innvirkning på verden påpekt.

Det tolvte året og Jerusalems fall

De to datoene i det tolvte året finnes i Esekiel trettito.

Og det skjedde i det tolvte året, i den tolvte måneden, på den første dag i måneden, at Herrens ord kom til meg og sa: Menneskesønn, stem opp en klagesang over farao, kongen i Egypt, og si til ham: Du er lik en ung løve blant folkene, og du er som et sjøhyre i havene; du brøt fram med dine elver og opprørte vannene med dine føtter og grumset deres elver. Så sier Herren Gud: Derfor vil jeg bre mitt garn ut over deg med en forsamling av mange folk; og de skal dra deg opp i mitt garn. Esekiel 32:1–3.

Og det skjedde i det tolvte året, på den femtende dag i måneden, at Herrens ord kom til meg og sa: Menneskesønn, klag over Egypts mengde og styr dem ned, både henne og de navngjetne folkenes døtre, til jordens dypeste steder, sammen med dem som farer ned i avgrunnen. Esekiel 32:17, 18.

Farao og hans mengde

I kapittel trettiéns domsord over Egypt står det i de avsluttende versene:

Jeg lot folkene skjelve ved lyden av hans fall, da jeg styrtet ham ned i dødsriket sammen med dem som farer ned i avgrunnen; og alle Edens trær, Libanons utvalgte og beste, alle som drikker vann, skal trøstes i jordens dyp. Også de fór ned i dødsriket med ham, til dem som er drept med sverd; og de som var hans arm, de som bodde i hans skygge midt iblant folkene. Hvem er du således lik i herlighet og i storhet blant Edens trær? Likevel skal du styrtes ned med Edens trær til jordens dyp; du skal ligge midt iblant de uomskårne sammen med dem som er drept ved sverd. Dette er farao og hele hans hop, sier Herren Gud. Esekiel 31:16–18.

I kapittel trettitoens domsord over Egypt gjentas og utdypes de siste versene i kapittel trettién, og det omfatter en parallell avsluttende erklæring.

For jeg har latt min redsel komme over de levendes land; og han skal legges midt iblant de uomskårne sammen med dem som er drept med sverd, både farao og hele hans mengde, sier

Herren Gud. Esekiel 32:32.

De sytten årene i kapittel tjue-i

Dateringene innenfor den syttenårige perioden som er fremstilt i kapittel tjue-ni, angir Nebukadnesars erobring av Egypt og en førtiårig periode med ødeleggelse i Egypt. Førti representerer en ørkenvandring og er et forbilde på de tusen år da jorden ligger øde.

Jeg skuet jorden, og se, den var øde og tom; og himlene, og de hadde ikke noe lys. Jeg skuet fjellene, og se, de skalv, og alle haugene bevet. Jeg skuet, og se, det var ikke noe menneske, og alle himmelens fugler var flyktet. Jeg skuet, og se, det fruktbare land var en ørken, og alle dets byer var revet ned for Herrens åsyn og ved hans brennende vrede. For så har Herren sagt: Hele landet skal legges øde; men jeg vil ikke gjøre fullstendig ende. Jeremia 4:23–27.

Ved slutten av de førti årene med Egypts ødeleggelse i Esekiel tjue-ni fremstilles de ugudeliges endelige oppstandelse og deres endelige tilintetgjørelse.

Frykt og grav og snare kommer over deg, du som bor på jorden. Og det skal skje at den som flykter for fryktens larm, skal falle i graven; og den som kommer opp fra gravens dyp, skal fanges i snaren. For himmelens sluser åpnes, og jordens grunnvoller skjelver. Jorden brytes fullstendig ned, jorden oppløses helt, jorden rokkes voldsomt. Jorden skal vakle hit og dit som en drukkenmann, og svaie som en hytte; dens overtredelse skal hvile tungt på den, og den skal falle og ikke reise seg igjen. Og det skal skje på den dag at Herren skal hjemsøke de høyes hær i det høye og jordens konger på jorden. Og de skal samles sammen, som fanger samles i graven, og de skal stenges inne i fengselet, og etter mange dager skal de bli hjemsøkt. Jesaja 24:17–22.

Budskapet i Esekiel, som sammenfattes gjennom de seks datoene knyttet til Egypt, identifiserer den jordiske dragemaktens endelige ødeleggelse, som begynner ved den nært forestående søndagsloven og fortsetter helt frem til den endelige ødeleggelsen av de ugudelige egypterne ved slutten av tusenårsriket.

I det profetiske vitnesbyrd når dyret og den falske profet sin ende i ildsjøen, som representerer Kristi annet komme, men dragemaktens ødeleggelse i ildsjøen finner sted ved slutten av tusenårsriket.

Og dyret ble grepet, og med det den falske profet, som gjorde tegn for dets åsyn, og ved disse forførte dem som hadde tatt dyrets merke, og dem som tilba dets bilde. Begge ble kastet levende i ildsjøen som brenner med svovel. Og de øvrige ble drept med hans sverd, han som satt på hesten, det sverd som gikk ut av hans munn; og alle fuglene ble mettet av deres kjøtt. Åpenbaringen 19:20, 21.

Dyret og den falske profeten ender profetisk ved Kristi annet komme, men dragen møter sin skjebne tusen år senere ved Kristi tredje komme.

Og jeg så en engel stige ned fra himmelen; han hadde nøkkelen til avgrunnen og en stor lenke i sin hånd. Og han grep dragen, den gamle slangen, som er djevelen og Satan, og bandt ham for

tusen år, og kastet ham i avgrunnen og stengte til og satte segl over ham, for at han ikke lenger skulle forføre folkeslagene, inntil de tusen år var til ende. Deretter skal han løses for en liten stund. Åpenbaringen 20:1–3.

Det ellevte og tolvte året

Den syttenårige perioden som fremgår av de to dateringene i Esekiel 29, begynte i fangenskapets tiende år og endte i det tjuesyvende år. Budskapene i kapittel 30 og 31 ble gitt i det ellevte år, og de to dateringene som fremgår av kapittel 32, ble gitt i fangenskapets tolvte år. Den syttenårige perioden som begynte i det tiende år, omtrent ved begynnelsen av beleiringen av Jerusalem, ble etterfulgt av de to egyptiske budskapene i det ellevte år, slik de fremgår av kapittel 30 og 31. Sammen representerer de to budskapene i det ellevte år et budskap like før søndagsloven. De to andre egyptiske budskapene i det tolvte år fant sted ved eller kort tid etter Jerusalems ødeleggelse i 586/585 f.Kr.

Budskapet om Kristi komme forkynnes som en del av midnattsropets budskap, som ved søndagsloven går over til høye rops budskap. To budskap om Egypt forkynnes før søndagsloven, og to budskap om Egypt forkynnes ved eller like etter søndagsloven. Fordoblingen av de budskapene som gis i det samme året, under beleiringen som kulminerer i Jerusalems ødeleggelse, og de andre to budskapene ved søndagsloven, er et forbilde på den andre engelens budskap, hvor det alltid finnes en fordobling.

Et annet budskap blir alltid etterfulgt av det tredje budskapet.

«Ved penn og røst skal vi la forkynnelsen lyde, idet vi viser deres rekkefølge og anvendelsen av de profetiene som fører oss frem til den tredje engels budskap. Det kan ikke være en tredje uten den første og den andre. Disse budskapene skal vi gi til verden i publikasjoner, i foredrag, idet vi i den profetiske histories linje viser de ting som har vært, og de ting som skal komme.»
Selected Messages, bok 2, 104, 105.

Ved det tredje budskapet lukkes nådedøren. Nådetiden avsluttes for De forente stater ved søndagsloven, og nådetiden avsluttes for verden når Mikael står fram. Begge lukkede dører representerer et tredje budskap som alltid foregår av det andre budskapet, som alltid er et todelt budskap.

Bemyndigelsen av den andre engelen fullbyrdes når den forenes med budskapet om Midnattsropet. De to budskapene som blir forkynt for menneskeheten, slik de er fremstilt ved Esekiels domsutsagn over Egypt i kapittel tretti og trettien, angir når budskapet om Midnattsropet slutter seg til den andre engelen, og de to budskapene i kapittel trettito angir bemyndigelsen av den tredje engelen i det høye rop.

Esekiels hjul i det komplekse samspillet mellom menneskelige begivenheter identifiserer den siste advarselen for menneskeheten, som er den tredje engels advarsel, og den tredje engel består av den første og den andre engels advarsler. Midnattsskriket før søndagsloven og det høye rop etter søndagsloven er framstilt ved Esekiels fire datoer, som faller innenfor de «syttten» årene i kapittel tjue-ni's alfa- og omega-datoer, hvilke samsvarer med den skjulte historien i Daniel elleve, vers

førti, slik den er framstilt i vers elleve til seksten i samme kapittel.

I Daniel kapittel ti blir Daniel, likesom Esekiel, gjort stum. Daniels stumhet inntreffer midt mellom tre berøringer; den første og den tredje berøringen kom fra engelen Gabriel, og den midterste berøringen var Kristi berøring. Daniel er, likesom Peter mellom Cæsarea-Filippi og korset, i midten. I midten så Peter den herliggjorte Kristus, slik også Daniel gjorde i kapittel ti. Den midterste av de tre englene er det andre budskapet, som er en sammenslutning av to budskap.

5. dag i den 4. måneden & 1844

I Esekiel kapittel én, vers én og to, befinner Esekiel seg på den femte dagen i den fjerde måneden, noe som samsvarer med midtpunktet i syvende-månedssbevegelsen i 1844. Esekiel befinner seg midt mellom 19. april og 22. oktober 1844, slik også Samuel Snow, budbæreren for Midnattsropet i 1844, gjorde da han la frem sitt første klare syn på budskapet i Boston, 93 dager etter 19. april og 93 dager før døren ble lukket den 22. oktober 1844. Samuel Snow var i Boston den 21. juli 1844, ved midtpunktet i syvende-månedssbevegelsen, uten å være klar over at han profetisk stod sammen med Peter på Forklarelsens berg, med Esekiel i det trettiende året av den syttende jubelsyklus og Daniels andre berøring under speilsynet i kapittel ti. 2026 representerer det førtisjuende året av den syttende jubelsyklus, som avsluttes i 2028.

Tyrus

Før vi vender tilbake til dateringen av Esekiels seks henvisninger til Jerusalem, bør vi først identifisere den ene datoen som ble kunngjort mot Tyrus.

Og det skjedde i det ellefte året, på den første dag i måneden, at Herrens ord kom til meg og sa: Menneskesønn, fordi Tyrus har sagt om Jerusalem: Aha! Hun er knust, hun som var folkenes porter; hun er vendt til meg; jeg skal bli fylt, nå som hun ligger øde. Derfor sier Herren Gud så: Se, jeg kommer imot deg, du Tyrus, og jeg vil la mange folk dra opp mot deg, slik havet lar sine bølger stige opp. De skal ødelegge Tyrus' murer og rive ned hennes tårn. Jeg vil også skrape bort hennes støv og gjøre henne lik den nakne toppen av en klippe. Hun skal bli et sted hvor en brer ut garn midt ute i havet; for jeg har talt det, sier Herren Gud, og hun skal bli til rov for folkene. Og hennes døtre som er ute på marken, skal drepes med sverd; og de skal kjenne at jeg er Herren. For så sier Herren Gud: Se, jeg vil føre Nebukadnesar, Babylons konge, kongenes konge, mot Tyrus fra nord, med hester og vogner og ryttere og hærskarer og mye folk.

Han skal drepe dine døtre på marken med sverd; og han skal reise en skanse mot deg og kaste opp en voll mot deg og løfte skjold mot deg. Og han skal sette beleiringsmaskiner opp mot dine murer, og med sine økser skal han bryte ned dine tårn. På grunn av mengden av hans hester skal deres støv dekke deg; dine murer skal skjelve ved larmen av rytterne og hjulene og vognene, når han drar inn gjennom dine porter, slik menn drar inn i en by der det er slått en brest. Med hovene av sine hester skal han trække ned alle dine gater; han skal drepe ditt folk med sverd, og dine sterke støtter skal synke til jorden. Og de skal plyndre dine rikdommer og røve ditt handelsgods; og de skal bryte ned dine murer og ødelegge dine fagre hus; og de skal kaste dine steiner og ditt tømmer og ditt støv midt ut i vannet. Og jeg vil gjøre ende på lyden av

dine sanger; og lyden av dine harper skal ikke høres mer. Og jeg vil gjøre deg lik en naken klippetopp; du skal bli et sted hvor en brer ut garn; du skal aldri mer bli bygd opp; for jeg, Herren, har talt det, sier Herren Gud.

Så sier Herren Gud til Tyrus: Skal ikke øyene skjelve ved lyden av ditt fall, når de sårede skriker, når slaktingen skjer midt i deg? Da skal alle havets fyrster stige ned fra sine troner og legge bort sine kapper og ta av sine broderte klær; de skal kle seg i beven, de skal sitte på jorden og skjelve hvert øyeblikk og være forferdet over deg. Og de skal stemme i en klagesang over deg og si til deg: Hvordan er du blitt ødelagt, du som var bebodd av sjøfarende menn, du navngjetne by, som var mektig på havet, både hun og hennes innbyggere, som lot sin redsel komme over alle som bodde der! Nå skal øyene skjelve på din falls dag; ja, øyene som er i havet, skal forferdes ved din bortgang. For så sier Herren Gud: Når jeg gjør deg til en øde by, lik byene som ikke er bebodd; når jeg lar dypet stige opp over deg, og de store vannmasser dekker deg; når jeg fører deg ned med dem som farer ned i graven, til fortidens folk, og lar deg bo i jordens nederste steder, på steder som fra gammel tid har ligget øde, sammen med dem som farer ned i graven, så du ikke blir bebodd; og jeg lar herlighet bo i de levendes land — da vil jeg gjøre deg til en redsels gjenstand, og du skal ikke være mer; om en enn søker etter deg, skal du aldri finnes igjen, sier Herren Gud. Esekiel 26:1–21.

Budskapet om Tyrus ble forkynt det året Jerusalem ble ødelagt, og det representerer omstyrtelsen av det sjette riket i Bibelens profeti ved den snart forestående søndagsloven. Ved søndagsloven fryder De forente stater (Tyrus) seg profetisk fordi det har styrtet Jerusalem, som søster White identifiserer som den laodikeiske syvendedags adventistkirken, og som Esekiel kaller «folkenes porter». Tyrus viser til at Jerusalem «var» folkenes porter i fortidsform. En «port» er profetisk en kirke.

Og han ble grepet av frykt og sa: Hvor fryktinngytende dette sted er! Dette er ikke noe annet enn Guds hus, og dette er himmelens port. Og Jakob stod tidlig opp om morgenen og tok steinen som han hadde lagt under sitt hode, reiste den opp til en minnestein og helte olje over toppen av den. Og han kalte dette stedet Betel; men byen het først Luz. 1 Mosebok 28:17–19.

Ordet «Betel» betyr Guds hus, og Tyrus gleder seg over at det har tvunget den laodikeiske syvendedags adventistkirke til å godta håndhevelsen av tilbedelsen av solen. Men til tross for den villedede jubelen hos dem som håndhever tilbedelsen av solen, erklærer Gud gjennom Esekiel at: «Se, jeg kommer over deg, Tyrus, og lar mange folkeslag stige opp mot deg, likesom havet lar sine bølger stige opp. De skal ødelegge Tyrus' murer og bryte ned hennes tårn.»

«Tyrus' murer» representerer Tyrus' beskyttelse. En «mur» er symbolet på De ti bud.

«Profeten beskriver her et folk som, i en tid med alminnelig frafall fra sannhet og rettferdighet, søker å gjenopprette de prinsipper som er grunnvollen for Guds rike. De er de som utbedrer den revne som er blitt gjort i Guds lov — den muren som Han har reist rundt sine utvalgte til deres vern, og lydighet mot hvis forskrifter om rettferdighet, sannhet og renhet skal være deres stadige beskyttelse.» Prophets and Kings, 677.

Guds lov er en beskyttende mur, men murer i flertall representerer de to prinsippene som «beskyttet» og frembrakte Tyrus' velstand og fremgang, et symbol på De forente staters republikanske horn.

«'Og det hadde to horn lik et lam.' De lammelignende hornene viser til ungdom, uskyld og mildhet, og fremstiller på treffende vis De forente staters karakter slik den ble fremstilt for profeten som 'stigende opp' i 1798. Blant de kristne landflyktige som først flyktet til Amerika og søkte et fristed fra kongelig undertrykkelse og prestelig intoleranse, var det mange som besluttet å opprette en regjering på det brede grunnlag av borgerlig og religiøs frihet. Deres syn kom til uttrykk i Uavhengighetserklæringen, som fremsetter den store sannhet at 'alle mennesker er skapt like' og utrustet med den umistelige rett til 'liv, frihet og streben etter lykke.' Og grunnloven garanterer folket retten til selvstyre, idet den fastsetter at representanter valgt ved folkets stemme skal vedta og håndheve lovene. Frihet i religionsutøvelsen ble også gitt, idet enhver mann fikk tillatelse til å tilbe Gud etter sin samvittighets tilskyndelse. Republikanisme og protestantisme ble nasjonens grunnleggende prinsipper. Disse prinsippene er hemmeligheten bak dens makt og fremgang. De undertrykte og nedtråkte over hele kristenheten har vendt seg til dette land med interesse og håp. Millioner har søkt dets kyster, og De forente stater har steget opp til en plass blant jordens mektigste nasjoner. ...»

«Symbolets lammeaktige horn og dragerøst peker på en slående motsetning mellom bekjennelsene og praksisen til den nasjonen som slik er fremstilt. Nasjonens «tale» er handlingen fra dens lovgivende og dømmende myndigheter. Ved en slik handlemåte vil den gjøre til løgn de liberale og fredelige prinsipper som den har fremholdt som grunnlaget for sin politikk. Forutsigelsen om at den skal tale «som en drage» og utøve «all den makt det første dyret hadde», forutsier tydelig en utvikling av den samme ånd av intoleranse og forfølgelse som ble åpenbart av de nasjonene som var fremstilt ved dragen og det leopardlignende dyret. Og utsagnet om at dyret med to horn «får jorden og dem som bor på den, til å tilbe det første dyret», viser at denne nasjonens myndighet skal utøves ved å håndheve en eller annen skikk som skal være en hyllesthending overfor pavedømmet.»

«En slik handling ville stå i direkte motstrid til denne regjerings prinsipper, til ånden i dens frie institusjoner, til de direkte og høytidelige erklæringer i Uavhengighetserklæringen og til Grunnloven. Nasjonens grunnleggere søkte med visdom å verne seg mot kirkens bruk av verdslig makt, med dens uunngåelige resultat — intoleranse og forfølgelse. Grunnloven fastsetter at 'Kongressen skal ikke gi noen lov om opprettelse av religion eller forby fri utøvelse av den', og at 'ingen religiøs prøve noensinne skal kreves som kvalifikasjon til noe embete eller offentlig verv under De forente stater'. Bare ved en åpenbar krenkelse av disse vern om nasjonens frihet kan noen religiøs overholdelse håndheves ved borgerlig myndighet. Men inkonsekvensen i en slik handling er ikke større enn det som fremstilles i symbolet. Det er dyret med lamliknende horn — i bekjennelse rent, mildt og uskadelig — som taler som en drage.» The Great Controversy, 441, 442.

Grunnlaget for Amerikas forente stater er representert ved Uavhengighetserklæringen og Konstitusjonen, som representerer henholdsvis protestantismen og republikanismen. «Murene» av beskyttelse og velstand er republikanismen og protestantismen, og ved søndagsloven blir

prinsippene i både Uavhengighetserklæringen og Konstitusjonen omstyrtet, for Nebukadnesar «skal rette beleiringsmaskiner mot dine murer, og med sine økser skal han bryte ned dine tårn.»

Ved søndagsloven blir alle «tårn» brutt ned, og et tårn er et symbol på en kirke hvis grunnleggende filosofi er representert ved menneskets forsøk på å frelse seg selv. Om Nimrod, den store opprøreren, og hans tårn blir vi opplyst i Prophets and Kings: «Da tårnet var delvis fullført, ble en del av det tatt i bruk som bolig for byggherrene; andre rom, praktfullt innredet og utsmykket, var viet til deres avguder. Folket gledet seg over sin framgang, og priste guder av sølv og gull, og stilte seg opp mot himmelens og jordens Hersker.» Ved søndagsloven gleder Tyrus seg over at Jerusalem er blitt omstyrtet, men nasjonalt frafall blir etterfulgt av nasjonal undergang, og kongen i nord vil da bryte ned murene og tårnene i De forente stater.

Vi vil begynne å behandle de seks dateringene for Jerusalem i Esekiel i den neste artikkelen.